

[Bøj.]

arbejdsmanden i Esbjerg og alle andre steder. Jeg er glad for endnu en gang at få at vide af finansministeren, at det er hans ansvar, og jeg stiller spørgsmålet direkte: kan ministeren se disse arbejdsmænd lige i øjnene, når han fortæller, at han er 11 gange så meget værd, bare fordi varerne er blevet dyrere? Jeg spørger endnu en gang: kan ministeren se sine egne kolleger derude på landet, den anden part, der slæber og slider, for at Danmark kan bestå, kan ministeren se dem lige i øjnene, de får slet ingen ting?

Når vi har fremsat dette forslag, er det for at fjerne det meningsløse i, at nogle mennesker på grund af en dyrtid, på grund af, at varerne bliver dyrere, kartoflerne, flæsket bliver dyrere, huslejen stiger, skal have 40 øre mere i timen, mens andre skal have 11 gange så meget; det bliver svært at begrunde, hvorfor vi skal fortsætte.

Så bliver der sagt, at vi har fået en dyrtidskommissionsbetænkning, der fortæller, at de offentligt ansattes lønreguleringer ikke har ført højere og højere op. Jeg kan ikke se andet, end at de 4.969 kr. skaber en betydelig afstand imellem arbejdsmanden og ministeren og alle andre i samme lønningsklasse; det kan ikke være rigtigt. Men det er nok også sådan, at det er altid de uundværlige postbude, jernbanefunktionærer osv., der skal skubbes foran vognen, hvorefter andre rager til sig.

Når man snakker om den frie forhandlingsret, vil fremskridtspartiet ikke et sekund angribe den frie forhandlingsret. Jeg kender den ude i det private erhverv, jeg ved, hvordan det går til med at skaffe 50 øre mere i timen. Så skal man nemlig enten producere noget mere eller gøre produktionen billigere eller lettere ved hjælp af rationalisering, og når man så får rationaliseret for 50 øre, får man 40 øre, for funktionærerne skal jo også have lønstigning, når arbejderne får, selv om de ikke producerer en døjt mere af den grund.

Når vi så ser på, at de er bange for, at de højere lønningsklasser, 21. og derover, ikke kan følge med, så vil jeg gerne spørge: mon Danmark bliver stedt i ulykke, hvis en meget stort part af dem, der er ansat under de vilkår, finder, at de vilkår er for ringe, og så søger ud i det samfund, som i dag står midt i en katastrofe? Hvem mon der har skylden? Jeg er bange for, at det er dem,

der ved den frie forhandlingsret ikke alene har krævet ansættelse af stadig flere og flere og til højere og højere løn, af den grund at de simpelt hen skiftes til at bevilge hinanden en højere løn. Det har ikke noget at gøre med fri forhandlingsret, men det har noget at gøre med et par ord, som jeg tidligere har sagt fra denne talerstol, nemlig lovhjemlet rov.

Ivar Hansen (V):

Jeg vil gerne fra venstres side sige, at der for os at se ikke er nogen tvivl om, at en ændring af den nuværende dyrtidsregulering er ønskelig. Det har vi sagt adskillige gange. Vi førte det eksempelvis frem i debatten, jeg tror, det var omtrent på denne tid sidste år, hvor vi netop påpegede, at med en så kraftig bytteforholdsforringelse som den, vi har oplevet, ville den nuværende dyrtidsregulering have en uheldig virkning på dansk økonomi, og hvis man skal sætte det i forhold til noget af det, der kommer til udtryk i den betænkning, som dyrtidskommissionen netop har afgivet, er det i høj grad bemærkninger, som understøtter de synspunkter, vi fremførte for et par år siden.

Hvis jeg må referere et par linjer fra dyrtidskommissionens betænkning, så står der deri bl. a., at den automatiske dyrtidsregulering navnlig skaber problemer, hvor der er tale om en forringelse af bytteforholdet, som, hvis man vil undgå større arbejdsløshed, kun kan afhjælpes gennem en overførelse af ressourcer til de eksportkonkurrerende erhverv.

Og videre, at en forringelse af bytteforholdet i sig selv er udtryk for, at samfundet er blevet fattigere. Men såfremt lønmodtagere og andre befolkningsgrupper gennem en automatisk dyrtidsregulering helt eller delvis friholdes for at bære en del af denne byrde, kan resultatet blive en forøgelse af omkostningsniveauet og en vanskeliggørelse med at flytte ressourcer netop over til de eksportkonkurrerende erhverv.

Dette svarer ganske til de synspunkter, som vi fra venstre har ført frem.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på det forslag, regeringen meget hurtigt efter sin tiltræden, i januar eller februar, stillede, nemlig forslaget om at udbetale et ensartet skattefrit beløb til alle lønmodtagere som dækning for den købekraft, tre dyrtidsportioner har